

Мони. Че какво?

Захарина. Че нежелая никога, да ж го срещна, ни дори да си спомнямъ, че е биль на моя пжть.

Мони. Защо?

Захарина. Защото той ми отвори очи-тъ. Той ме спаси. А спасителитъ винаги заслужатъ една почитъ.

Мони. Наивно дете!

Захарина. Защо?

Мони. Ти мислишъ, че той извърши то-ва отъ доброжелание къмъ тебе? Или че ис-каше да възвърне заблудената овца на ов-чара ѝ?

Захарина. Да

они. Наивница!

Захарина. Обясни ми.

Мони. Онова, което ти казваше въ на-чало..., а, като разбра твоята упоритость, обърна колата като вещь Донъ Жуанъ.

Захарина. (Съ болка) Какъ?

Мони. Ако ти не упорствуваше... той би те похитилъ: но щомъ видя плана си про-падналъ—отъ похитителъ зае позицията на морализаторъ. Нарече си живота съвестъ дори!

Захарина. (Сламена) Ахъ!...

Мони. Ти не позиавашъ мжжката при-рода. Ти не знаешъ, какво може да стори Донъ Жуана по пжтя на сластолюбието.

Захарина. Не го подозирамъ дори,

Мони. И толкоза по-добре... До като ти